

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056679008/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

aldrig paa at hjælpe, og da havde han en mærkelig praktisk Sans for at hjælpe paa rette Vis.

Een Dag mindedes Titus særligt. Det var den Dag, hans Moder var død, da han sad ved sit Skrivebord bøjet over Telegrammet, med hele Legemet rystende af Graad, der truede med at bryde frem af tusind Kilder.

Da var Jakob, hvem han ikke længe havde set paa Grund af midlertidigt Uvenskab, uventet kommen ind i Stuen, havde trøstet ham med de rette Ord, grædt med, givet ham Tøjet paa og trukket ham ud med Magt — havde spist en festlig Middag med ham paa en Restaurant, han ikke kendte, hvor det smukke Rum, de mange Lysprismer, de blinkende Vinglas og Madduften havde dannet en velgørende Modvægt til Sorgen, i hvilken han troede at maatte drukne. Han havde ikke sluppet ham før i Jærnbanekupeen. — Denne Dag vilde han holde Jakob til Gode i al Evighed.

— Nu sad Jakob og lod sine Øjne glide over de Spaserendes Rækker, glædede sig over de unge Pigeansigter, over de klare Kjoler, som ikke trykkede de knoppende Former, over Haarpiske og halvnøgne Arme, over lyse Strømper og ud-skaarne Sko.

»Er det for at mønstre Skønheder, du er kommen ud?« spurgte Titus.